

บทที่ ๑

บทนำ

สภาพความเป็นมาของปัญหา

ความคิดทางการเมืองและสังคมสมัยใหม่ตั้งแต่ ทอมัส ฮอบส์ จนกระทั่ง คาร์ล มากซ์ ประกาศว่ามนุษย์มีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน หรือ ถ้าไม่เท่าเทียมกันก็เป็นเพราะเงื่อนไขทางสังคมมากกว่าที่จะเป็นที่ธรรมชาติของมนุษย์เองที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน พอกล่าวสรุปได้ว่า ฐานคิด (premise) หรือ จุดมุ่งหมาย (ends) ประการใดประการหนึ่งหรือทั้งสองประการในความคิดทางการเมืองและสังคมสมัยใหม่ต่างเน้นถึง ความเสมอภาคของมนุษย์ (equality) ประเด็นเรื่องความเสมอภาคของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นฐานคิด (premise) หรือ จุดมุ่งหมาย (ends) ที่ถูกให้ความสำคัญอย่างชัดเจนและเปิดเผยในความคิดทางการเมืองสมัยใหม่นี้เองที่เป็นประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งที่ทำให้ความคิดทางการเมืองสมัยใหม่แตกต่างจากความคิดทางการเมืองสมัยโบราณ

ความคิดทางการเมืองสมัยโบราณ ซึ่งในที่นี้รวมถึงความคิดทางการเมืองสมัยกลาง ด้วยกลับให้ความสำคัญกับความไม่เสมอภาคของมนุษย์ในการสร้างทฤษฎีการเมือง ซึ่งถ้าจะมองจากจุดยืนของทฤษฎีการเมืองสมัยใหม่แล้ว คงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะตีความทัศนะเรื่องความไม่เสมอภาคในทฤษฎีการเมืองสมัยโบราณว่าเป็นทฤษฎีการเมืองที่นำเสนอความคิดแบบชนชั้นวรรณะ (classes, castes) มีลักษณะเผ่าพันธุ์นิยม (racism) และมีลักษณะผู้นำนิยม (elitism) ซึ่งการตีความเช่นนี้ก็ไม่ได้ผิดนักถ้านึกถึงเรื่องการปกครองด้วยระบบวรรณะในศาสนาฮินดู หรือแนวคิดเรื่องลัทธิเทวสิทธิ์ (divine right) ซึ่งทั้งสองแนวคิดนี้มีรากฐานมาจากความคิดทางศาสนาด้วยกันทั้งคู่ และมีการกำหนดชัดเจนในความเป็นจริงถึงอภิสิทธิ์ของชนชั้นผู้ปกครอง และกำหนดชัดเจนถึงสถานภาพของคนที่อยู่ในชนชั้นผู้ปกครองด้วย ดังนั้นจึงไม่สามารถปฏิเสธข้อกล่าวหา

จากจุดยืนของทฤษฎีการเมืองสมัยใหม่ที่เน้นในความเสมอภาคของมนุษย์ที่มีต่อความคิดทางการเมืองสมัยโบราณ ซึ่งมีลักษณะแนวความคิดที่กล่าวถึง ความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์ ดังที่ยกตัวอย่างมาข้างต้น

แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทฤษฎีการเมืองสมัยโบราณที่พูดถึงความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์จะตกอยู่ใต้คำวิจารณ์ของทฤษฎีการเมืองสมัยใหม่เช่นที่กล่าวมาแล้วเสมอไป แนวคิดทางการเมืองและสังคมสมัยโบราณที่มีข้อยกเว้นและนำทำการศึกษาคิดความให้เกิดความเข้าใจในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความไม่เท่าเทียมกัน คือ แนวคิดทางการเมืองของเพลโตและในพระไตรปิฎกของศาสนาพุทธ แนวคิดทั้งสองจัดได้ว่าเป็นแนวคิดในสมัยโบราณ และมีแนวความคิดในเรื่องความไม่เสมอภาคของมนุษย์ปรากฏอยู่ไม่ต่างจากแนวความคิดทางการเมืองสมัยโบราณอื่นๆ แต่ที่แตกต่างไปก็คือ แนวความคิดทางการเมืองทั้งสองขาดความชัดเจนในการนำมาปรับใช้ในทางปฏิบัติในสังคมการเมืองที่เป็นจริง ในกรณีของเพลโต เป็นที่ทราบกันดีว่า โสกราตีส (งานเขียนโดยส่วนใหญ่ของเพลโตนั้น เป็นลักษณะของการถ่ายทอดบทสนทนาระหว่างโสกราตีสกับบุคคลอื่น เป็นในลักษณะโสกราตีสของเพลโต (Platonic Socrates)) ได้แบ่งมนุษย์ออกเป็นสามชนชั้นในรัฐตามแนวความคิดในอุดมรัฐ (The Republic) อันได้แก่ ผู้รักความรู้หรือปราชญ์ (philosopher), ผู้พิทักษ์ (guardian), ผู้มีความสนใจหรือความสามารถในการผลิตการพาณิชย์ (businessman) ซึ่งเป็นลักษณะอันเกิดจากการต่อสู้ของสภาวะไตรลักษณ์จิตตามสภาวะธรรมชาติของจิตมนุษย์ ซึ่งมีสามองค์ประกอบหลัก ได้แก่ ความรักความรู้ (Love of wisdom), ความรักในเกียรติ (Love of honour), ความรักในกามสุข (Love of pleasures) ว่าสภาวะจิตใดจะเป็นเจ้าครองเรือนจิตของมนุษย์แต่ละบุคคล แต่ลักษณะการแบ่งชนชั้นเช่นนี้ ในตอนสุดท้ายของบทที่เก้าในอุดมรัฐ โสกราตีสได้ตอบไกลคอนว่า รัฐที่เขาได้กล่าวถึงไป อันมีผู้ปกครองเป็นปราชญ์นั้นคงจะสถิตยอยู่ในเจตสิกอันเป็นรูปแบบอันสูงส่งในจิตใจของมนุษย์ผู้ที่ต้องการแสวงหารัฐที่ดีที่สุดเท่านั้น¹ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากลักษณะวิธีการพูดของโสกราตีสที่มีลักษณะการแสร้งถ่อมตน (ironic) ซึ่งหมายถึง ลักษณะการกล่าวคำที่น้อยกว่าความเป็นจริง การแกล้งอำพราง การแกล้งยอมรับสถานะที่ต่ำกว่าสถานะที่ควรจะเป็นของบุคคล² โดยการแสร้งพูดถ่อมตนในนัยที่สูงที่สุด

¹ โปรดดู Plato, *The Republic*, 592a-c

² สมบัติ จันทรวงศ์, ปรัชญาการเมืองเบื้องต้น : บทวิเคราะห์โสกราตีส (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๔), หน้า ๑๗.

จะอยู่ในลักษณะของการอำพรางสติปัญญาของตน, การอำพรางในความคิดของตน ซึ่งสามารถแสดงออกได้ในสองลักษณะ คือ การแสดงสติปัญญาออกมาน้อยกว่าที่ตนรู้ หรือ การละเว้นจากการแสดงความคิดเห็นในความคิดต่างๆที่กำลังพิจารณาโดยให้เหตุผลว่าตนไม่มีความรู้ที่จะทำการพิจารณาในความคิดนั้นและเพราะฉะนั้นสิ่งที่สามารถทำได้ก็คือการสร้างคำถามแต่ไม่สามารถที่จะให้คำตอบใดๆได้³ รวมทั้งจากลักษณะการเขียนของเพลโตที่เป็นรูปของบทสนทนา ระหว่างตัวละครต่างๆอันมีโสกราตีสเป็นตัวประกอบสำคัญแล้ว ซึ่งกล่าวได้ว่า ลักษณะงานเขียนของเพลโตนั้น ก็คือ “การเลียนแบบโสกราตีส”⁴ นั่นเอง รวมทั้งลักษณะการเขียนที่เพลโตไม่ได้แก้ปัญหาทั้งหมดทางสังคมการเมือง หากแต่หยิบยกปัญหาสำคัญๆทางสังคมการเมืองส่วนใหญ่ขึ้นมาถกเถียง⁵ ทำให้ลักษณะการพิจารณาหรือการตีความความหมายของแนวความคิดต่างๆของเพลโต จึงต้องพิจารณาจากลักษณะงานเขียนในรูปแบบบทสนทนาของเพลโต และลักษณะการสร้างต่อมตนของโสกราตีสอย่างระมัดระวังเพื่อค้นหาแนวความคิดที่แฝงอยู่ ดังนั้นในการพิจารณาตีความในเรื่องแนวความคิดเกี่ยวกับชนชั้นของเพลโตโดยอาศัยตัวบท “อุดมรัฐ” นี้ จึงมีลักษณะที่จะต้องทำความเข้าใจมากไปกว่าการตีความตามลายลักษณ์อักษรธรรมดา รวมทั้งต้องกระทำอย่างระมัดระวัง อันเป็นผลจากลักษณะการสร้างต่อมตน [ironic] ของโสกราตีส และลักษณะการเขียนบทสนทนาที่มีลักษณะยกย่อนเช่นเดียวกับวิธีการสนทนาของโสกราตีส นั่นเอง

สำหรับการแบ่งมนุษย์ออกเป็นสี่ประเภท โดยเปรียบเทียบกับดอกบัวสี่เหล่าในความคิดทางพุทธศาสนานั้น เป็นผลจากการที่ครั้งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ธรรมพิเศษและทรงพิจารณาถึงมนุษย์ที่จะสามารถรับรู้ธรรมอันพิเศษนี้ว่าจะมีผู้รู้ทั่วถึงธรรมนั้นบ้างหรือไม่? ก็ทรงทราบด้วยพระปัญญาว่า บุคคลผู้มีกิเลสน้อยเบาบางก็มี, ผู้มีกิเลสหนักก็มี, ผู้มีอินทรีย์คือ ศรัทธา

³ Leo Strauss, *The City and Man*, [Chicago: The University of Chicago Press, 1977], p.51.

⁴ Jacob Klein, *A Commentary on Plato's Meno* [Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 1965] p. 9. อ้างถึงใน สมบัติ จันทรวงศ์, *ปรัชญาการเมืองเบื้องต้น: บทวิเคราะห์โสกราตีส*, หน้า ๑๘.

⁵ Thorson, p.2, อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สถาอานันท์, *บทสนทนาของ Plato และ The Prince ของ Machiavelli ในฐานะจุดเริ่มต้นของการศึกษาปรัชญาการเมือง* (กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัย คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๗) หน้า ๗.

วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา กล้าก็มี, ผู้มีอินทรีย์อ่อนก็มี, ผู้มี อากาธอันดีก็มี, ผู้มีอากาธอันชั่วก็มี, เป็นผู้จะฟังสอนให้รู้โดยง่ายก็มี, เป็นผู้จะฟังสอนให้รู้ได้โดยยากก็มี, เป็นผู้สามารถจะรู้ได้ก็มี, เป็นผู้ไม่สามารถจะรู้ได้ก็มี⁶ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเปรียบเทียบบุคคลในโลกมนุษย์นี้กับดอกบัว ซึ่งบ้างก็จมอยู่ในน้ำ บ้างก็อยู่เสมอน้ำ และบ้างก็ตั้งขึ้นพ้นน้ำ ดอกบัวเหล่านี้ พวกที่ตั้งขึ้นพ้นน้ำพอดึงแสงอาทิตย์ก็จะบานในวันนั้น พวกที่เสมอน้ำก็จะบานในวันต่อไป พวกที่อยู่ในน้ำ ก็หวังจะบานในวันถัดๆไป มนุษย์ก็เช่นเดียวกันกับดอกบัวเหล่านี้ พวกที่มีคุณสมบัติพิเศษก็อาจรู้ธรรมในทันที พวกที่มีคุณสมบัติปานกลางก็อาจรู้ธรรมได้เมื่อได้รับการอบรมเพิ่มเติม และพวกที่มีคุณสมบัติอ่อนเมื่อได้รับธรรมอย่างสม่ำเสมอก็ยังสามารถจะรู้ธรรมได้ในที่สุด ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นจำพวก "เวไนย" แต่ก็ยังมีมนุษย์ประเภทที่สี่ที่ไม่รับการแนะนำ เพราะปัญญาทึบ ทำบาปมาหนักหนา ถือถือริษีมานะ⁷ ซึ่งเปรียบได้กับดอกบัวประเภทที่สี่ที่เป็นอาหารของปลาและเต่าหมดโอกาสที่จะบาน จัดเป็นจำพวก "อเวไนย" ซึ่งจากลักษณะการจัดแบ่งประเภทมนุษย์เป็นสี่ประเภทตามลักษณะการเข้าถึงธรรมในแนวคิดพุทธศาสนานั้น ก็เชื่อว่าจะไม่มีปัญหาในการตีความทำความเข้าใจ เนื่องจากการจะจัดบุคคลใดเป็นประเภทหนึ่งประเภทใดในสี่รูปแบบ หรือลักษณะดอกบัวทั้งสี่เหล่านั้น ไม่สามารถที่จะกระทำได้อย่างง่ายดาย เนื่องจากลักษณะของการแบ่งที่มีลักษณะการแบ่งที่ไม่ชัดเจนมีลักษณะกว้างๆเป็นนามธรรม อันทำให้ลักษณะการแบ่งเช่นนี้จึงมีลักษณะของการตีความที่ต้องทำความเข้าใจมากกว่าการตีความตามลายลักษณ์อักษรธรรมดา เช่นเดียวกับกับการตีความแนวความคิดของเพลโต

ดังนั้นการกล่าวถึงความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์ในความคิดของเพลโตและพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก จำเป็นที่จะต้องได้รับการตีความเป็นพิเศษกว่าปรกติ อันหมายถึง เพลโตและพระสัมมาสัมพุทธเจ้าน่าที่จะมีความตั้งใจในนัยทางการเมืองและสังคมนอกเหนือไปว่าการตีความตามลายลักษณ์อักษรธรรมดา และมีความพิเศษแตกต่างจากแนวความคิดทางการเมืองโบราณอื่นๆ ที่มีความเชื่อและความต้องการเพียงจะยืนยันถึงความไม่เท่าเทียม

⁶ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส, พุทธประวัติ เล่ม ๑ (หลักสูตรนักเรียน และ ธรรมศึกษาชั้นตรี) พิมพ์ครั้งที่ ๕๒/๒๕๓๗ (กรุงเทพมหานคร: มหามิ่งกุฎราชวิทยาลัย, ๒๕๓๗), หน้า ๕๕.

⁷ สมเด็จพระญาณสังวร, หลักพระพุทธศาสนา (กรุงเทพมหานคร: มหามิ่งกุฎราชวิทยาลัย, ๒๕๒๒), หน้า ๔๐.

กันของมนุษย์ ซึ่งจากลักษณะการจัดแบ่งชนชั้นทั้งของเพลโตและพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกนั้น ต่างก็มีความคล้ายคลึงกันในการตีความที่จะต้องอาศัยความระมัดระวัง จากลักษณะของแนวความคิดที่มีความคลุมเคลือที่น่าจะมีเป้าหมายมากไปกว่าที่จะให้เป็นแนวความคิดที่เป็นไปตามลายลักษณ์อักษรอย่างตรงไปตรงมาและให้สังคมเชื่อและปฏิบัติตามเช่นนั้น อันเป็นผลจากความลึกซึ้งของทฤษฎีการเมืองโบราณที่เป็นรากฐานสำคัญของแนวความคิดต่างๆในทฤษฎีการเมืองและสังคมในยุคต่อมา

เหตุผลที่นำมาศึกษา

๑. แนวความคิดของเพลโต ซึ่งเกิดขึ้นประมาณ พ.ศ. ๑๑๖-๑๙๖ หรือ ๔๒๗-๓๔๗ B.C. (โศกราตีส ๔๖๙-๓๙๙ B.C.) ในขณะที่พุทธศาสนาซึ่งมีองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาถือกำเนิดในช่วง ๘๐ ปีก่อนพุทธศก-ปีพุทธศก หรือประมาณ ๕๔๓-๔๖๓ B.C. อันกล่าวได้ว่าอยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน

๒. แนวความคิดทั้งสอง คือ เพลโต และ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก กล่าวได้ว่ามีความสำคัญและเป็นรากฐานที่สำคัญของแนวความคิดหรือปรัชญาการเมืองและสังคมในยุคต่อมา ซึ่งยังคงดำรงความสำคัญและเป็นแนวความคิดพื้นฐานที่สำคัญ โดยแนวความคิดของเพลโตนั้นได้ส่งอิทธิพลสำคัญในพื้นฐานความคิดของสังคมตะวันตกเสมอมา หรือแม้กระทั่ง ระบบนาซีเยอรมัน, ระบบคอมมิวนิสต์ ฯลฯ ก็มีรากฐานความคิดจากเพลโต สำหรับเหตุผลในการทำการศึกษาในแนวความคิดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกนั้น ก็ด้วยลักษณะสำคัญของอิทธิพลของพุทธศาสนาที่มีต่อสังคมตะวันออกทั้งในแง่ของความคิดและพื้นฐานสังคม

๓. แนวความคิดทั้งสองในเรื่องความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์ หรือการจัดชนชั้นในรัฐ-สังคม มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่สำคัญ กล่าวคือ ทั้งสองแนวความคิดมีลักษณะการจัดแบ่งที่คลุมเคลือ ไม่ชัดเจนแน่นอนในการจัดแยกมนุษย์เข้าเป็นประเภทใดประเภทหนึ่ง รวมทั้งมี

ลักษณะของการตีความในการประยุกต์แนวความคิดจากลักษณะของความคลุมเคลือและนัยที่แฝงอยู่

๔. ลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดประเด็นคำถามและการแสวงหาคำตอบที่ว่า

๔.๑ การแบ่งชนชั้นของเพลโตนั้น โดยแท้จริงแล้ว เพลโตมีความตั้งใจ หรือความมุ่งหมายตามที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ และลักษณะการจัดแบ่งตามแนวความคิดนี้ เพลโตมีเจตจำนงอื่นใดแฝงอยู่

๔.๒ การจัดแบ่งประเภทมนุษย์ตามแนวความคิดของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกนั้น มีความมุ่งหมายอื่นใดในการจัดแบ่งหรือไม่

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

๑. เพื่อต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวความคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์ และการจัดแบ่งชนชั้นของมนุษย์ตามแนวความคิดที่สำคัญของสังคมตะวันตก คือ เพลโต และสังคมตะวันออก คือ พระไตรปิฎก

๒. เพื่อแสดงถึง นัยทางการเมืองและสังคมที่เป็นผลจากลักษณะการแบ่งชนชั้นตามแนวความคิดทั้งสอง

๓. เพื่อแสดงถึงแนวความคิดที่เป็นผลจากการประยุกต์แนวความคิดตามความเข้าใจในแนวความคิดลักษณะการจัดแบ่งชนชั้นทั้งสองนี้

สมมติฐาน

เนื่องจากการศึกษาในลักษณะของการตีความ จึงทำให้ลักษณะการแสวงหาบทสมมติฐานมีลักษณะเป็นข้อเสนอ (propositions) ซึ่งมีวิธีการและเป้าหมายอยู่ในเชิงคุณภาพ รวมทั้งการศึกษาคั้งนี้ ผู้ศึกษามีความต้องการที่จะอธิบาย และตรวจสอบแนวความคิด ค้นคว้าให้มากขึ้น เพื่อนำไปสู่ข้อสรุปในข้อเสนอ

๑. ความแตกต่างของการแบ่งชนชั้นมนุษย์ตามแนวความคิดของเพลโต และ ในพระไตรปิฎก เป็นผลจากความแตกต่างทางบริบททางการเมืองที่ต่างกัน

๒. การแบ่งชนชั้นของเพลโต และในพระไตรปิฎก มีลักษณะการแบ่งที่ไม่ชัดเจนทั้งสองแนวความคิด ซึ่งเปิดช่องให้กับการตีความนัยทางการเมืองของเป้าหมายที่แฝงอยู่

๓. แนวความคิดเรื่องชนชั้นของเพลโต และพระไตรปิฎกในพุทธศาสนา เป็นกระบวนการหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติคน ทั้งในแง่ของปัจเจกชน มวลชน รวมตลอดถึงชนชั้นนำในสังคม

ความสำคัญหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

เนื่องจากการศึกษาในคั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงแนวความคิดที่สำคัญในการจำแนกชนชั้นมนุษย์ในสังคมตะวันตก คือ เพลโต และสังคมตะวันออก คือ พระไตรปิฎกในพุทธศาสนา ซึ่งเป็นการศึกษาทั้งในลักษณะที่สามารถพิจารณาได้จากการตีความตามลายลักษณ์อักษรโดยตรงและการตีความที่ผ่านลักษณะของการตีความความมุ่งหมายที่แฝงในดวบททั้งสองนี้ โดยการศึกษาจะเป็นลักษณะของการศึกษาเปรียบเทียบเพื่อที่จะได้ทราบถึงลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันของแนวความคิดทั้งสอง ซึ่งผลของการศึกษาที่ได้จะทำให้ทราบถึงลักษณะความคิด

พื้นฐานที่นำไปสู่การประยุกต์ใช้ของทั้งสองสังคม รวมทั้งชี้ให้เห็นถึงแนวทางในการประยุกต์
ลักษณะพื้นฐานความเชื่อนี้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมปัจจุบัน

วิธีการศึกษา

การศึกษานี้ใช้วิธีการศึกษาแบบตีความและวิเคราะห์เอกสาร [Documentary
Research] โดยจะศึกษาตัวบท [text] เป็นสำคัญ โดยลักษณะของการศึกษาจะศึกษาบริบท
[context] ของตัวบทเท่าที่จำเป็นในการศึกษา โดยวิธีการการตีความตามหลักทฤษฎีการตีความ
สรรพสิ่ง [Hermeneutics]

ขอบเขตของการศึกษา

๑. ใช้ตัวบท “อุดมรัฐ” [The Republic] เป็นตัวบทหลักในการพิจารณาตีความในส่วน
ของแนวความคิดของเพลโต

๒. ใช้ตัวบท “พระไตรปิฎกฉบับหลวง” และ “พระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชน”
เป็นตัวบทหลักในการพิจารณาตีความ ประกอบกับพุทธประวัติและหนังสืออื่นๆเป็นตัวบทเสริม
ในการพิจารณาตีความในส่วนของแนวความคิดในพระไตรปิฎก

๓. การตีความ จะใช้บทสนทนาในอุดมรัฐ และคำสอนในพระไตรปิฎก เพื่อหา
ความหมายในแนวความคิด และการเปรียบเทียบเพื่อนำไปสู่สาระของแนวความคิด

คำสำคัญ

ธรรมชาติของมนุษย์ [Human Nature]

ชนชั้น [Classes]

อำนาจและความรู้ [Power and Knowledge]

วิธีการนำเสนอ

บทที่ ๑ บทนำ กล่าวถึงความสำคัญและความเป็นมาของเรื่อง เหตุผลที่นำมาศึกษา วัตถุประสงค์ในการศึกษา สมมติฐานของการศึกษา ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ วิธีการศึกษา ขอบเขตของการศึกษา

บทที่ ๒ ระเบียบวิธีการตีความ กล่าวถึง วิธีการศึกษาตีความลักษณะต่างๆ วิธีการศึกษาตีความในการศึกษาครั้งนี้

บทที่ ๓ การศึกษาตีความแนวความคิดเรื่องชนชั้นของเพลโต ศึกษาถึงแนวความคิดของเพลโตที่เกี่ยวข้องกับการจำแนกชนชั้นมนุษย์ และการตีความแนวความคิดนั้น

บทที่ ๔ การศึกษาตีความแนวความคิดเรื่องชนชั้นในพระไตรปิฎก กล่าวถึง แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการจำแนกชนชั้นมนุษย์ที่ปรากฏในพระไตรปิฎก และการศึกษาตีความแนวความคิดนั้น

บทที่ ๕ การศึกษาเปรียบเทียบแนวความคิดทั้งสอง ในด้านลักษณะทั่วไปและการเปรียบเทียบผลของการตีความ

บทที่ ๖ สรุปและข้อเสนอแนะ โดยสรุปวิเคราะห์เนื้อหาทั้งหมด ตลอดจนข้อสังเกตที่ได้จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้